

[Hans Hækkerup]

hvis man kom i den situation. Men hvad er sandheden? At den garanti intet er værd.

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, det er rigtigt af Fremskridtspartiet at fremsætte et forslag som det foreliggende, men det havde været tjenligt for sagen, om Fremskridtspartiet havde ladet være med at sammenblende denne sag med spørgsmålet om grænsehandel, for det kan den jo i hvert fald under ingen omstændigheder have noget videre at gøre med.

Derfor vil jeg alene tale om selv beslutningsforslagets tekst og ikke om bemærkningerne. Bemærkningerne er i alt væsentligt noget vrøvl, men teksten kommer vi ikke uden om, for den rammer et præcist problem, nemlig de asociale afgiftsstigninger, som blev gennemført med disse pakker og forhøjet med den seneste omgang suppe her i efteråret.

Regeringen har aldrig lagt skjul på, at sigtet var asocialt – regeringen har ikke selv brugt det udtryk, men den har aldrig lagt skjul på, at det ville ramme i form af huslejstigninger, og at det f.eks. også ville ramme lavtlønnede og arbejdsløse for den sags skyld, altså mennesker, der ikke har råd til at betale disse huslejstigninger. Under debatterne har statsministeren over for os bekræftet, at det sandelig også var meningen, og at man derfor ikke ville være med til at give compensationer. Derved var man også lige ved at smadre Kristeligt Folkeparti – det lykkes ikke helt, men det ramte Kristeligt Folkeparti hårdt og velfortjent.

Man kan altså ikke sige, at regeringen var decideret hyklerisk, for det var et klart politisk formål at ramme på den måde, man gjorde. Men Det Radikale Venstres argumentation var bemærkelsesværdig, for Det Radikale Venstre hævdede, at der ikke var brug for sociale compensationer, for der ville ikke komme nogen huslejstigninger – det var det bærende radikale argument. Men når vi så dokumenterede huslejstigninger – og de er veldokumenterede – fik vi som foreløbigt svar – jeg husker, at fru Lone Dybkjær stod her i salen og underholdt med denne sag – at der ikke var nogen huslejstigninger. Når vi så havde dokumenteret dem grundigt, kom fru Lone Dybkjær med den forklaring, at de var energipolitisk bestemt. Når vi så spurgte,

hvordan man kan motivere folk, der f.eks. bor op og ned ad et stort kulkraftværk, til at ændre energipolitik og nedlægge deres kulkraftværk ved, at man sætter afgiften op, så blev man os naturligvis svar skyldig, og så gik Det Radikale Venstre tilbage til den gamle argumentation, nemlig at der slet ikke var nogen huslejstigninger. Og sådan kørte det faktisk i ring under den debat i ganske lang tid. Det korte af det lange var altså også, at Det Radikale Venstre var ude af stand til at begrunde, forklare og især retfærdiggøre, at specielt lavtlønnede mennesker skulle rammes af den stigning i boligudgiften, som afgiften har ført til.

Men vores synspunkt er det samme, som det var dengang, nemlig at det var en alvorlig fejltagelse, Det Radikale Venstre begik. Man skal jo ikke glemme, at det er Det Radikale Venstre, der har ansvaret for, at vi står med disse stigninger. Det Radikale Venstre var direkte tilhænger af ordningen, mens andre partier som f.eks. Kristeligt Folkeparti dog strittede imod. De tog ikke den konsekvens, som hr. Arne Bjerregaard var ene om at tage, men strittede dog imod, mens Det Radikale Venstre altså direkte mente, at det var en god idé at ramme folk på den måde.

Vi vil gerne med Det Radikale Venstre diskutere muligheder for en løsning, men vi må kræve, at Det Radikale Venstre erkender som punkt 1, hvad der skete dengang, og hvad der stadig væk sker, nemlig at dette her rammer de forkerte, at det rammer f.eks. lavtlønnede og arbejdsløse lejere. Hvis vi kan få den erkendelse i dag, må det næste skridt, vi må kunne forlange af Det Radikale Venstre, være, at det også går ind i en diskussion med os om, hvordan vi så skal løse problemet.

Hvis Det Radikale Venstre så siger: jamen det er en forudsætning for os, at der stadig væk bliver et energipolitisk sigte i afgiftspolitikken, vil vi meget gerne diskutere det med Det Radikale Venstre. Men vi vil ikke godkende og acceptere den asociale og skæve virkning, som her blev gennemført, og på det punkt må vi stå fast og insistere. Hvis Det Radikale Venstre opretholder det synspunkt, må man bare konstatere, at det er arbejderflertallet, der må lave afgifterne om, så de bliver både socialt og energipolitisk rigtigt virkende. I øjeblikket er de hverken det ene eller det andet.